

*Два месеца по-рано
Хошимин, Виетнам*

Почистването на тоалетни обикновено не беше толкова интересна работа. Мей го беше правила толкова много пъти, че вече си беше съставила рутина. Пръскаш с отровен препарат навсякъде. Изливаш от отровния препарат в тоалетната чиния. Търкаш, търкаш, търкаш. После бършеш, бършеш, бършеш. Пускаш водата. Тоалетната е почистена за по-малко от две минути. Ако имаше състезание по почистване на тоалетни, Мей щеше да бъде най-силният претендент за победа. Не и днес обаче. Шумовете от съседната кабинка постоянно я разсейваха.

Сигурна беше, че момичето в нея плаче. Или правеше гимнастика. От кабинката се чуваше учестено дишане. Каква ли гимнастика би могъл да прави човек в тоалетна кабинка? Може би повдигане на крака от коленете?

Чу се звук като от задушаване, следван от пронизително скимтене и Мей изпусна четката за тоалетна. Това определено беше плач. Тя опря слепоочие в стената на кабинката, прокашля се и попита:

– Всичко наред ли е, госпожице?

– Да, всичко е наред – отвърна момичето, но риданията ѝ се засилиха, след което спряха внезапно и отново преминаха в приглушено тежко дишане.

– Работя тук в хотела.

Като чистачка.

– Ако някой се е отнесъл лошо с вас, мога да ви помогна.

Или поне щеше да се опита. Нямаше нищо, което да я вбесява толкова, колкото тормозът. От друга страна обаче, не можеше да си позволи да изгуби работата си.

– Не, добре съм.

Резето на вратата издрънча и се чу потракване на токове по мраморния под.

Мей подаде глава от кабинката си точно навреме, за да види красивото момиче, което бавно вървеше към мивките. Носеше обувки с най-високите и невероятни токчета, които Мей някога беше виждала, и беше облечена с плътно прилепнала червена рокля с дължина точно под дупето ѝ. Ако можеше да се вярва на думите на бабата на Мей, това момиче би забременяло на секундата, в която излезе на улицата. Навярно вече беше бременна само от силата на погледа на мъж, изпълнен с желание да ѝ направи дете.

Що се отнася до Мей, тя беше забременяла от мимолетна връзка с плейбоя на училището, без да е нужно да носи оскъдни дрехи и убийствени токчета. В началото го отблъскваше. Майка ѝ и нейната баба ѝ бяха дали да разбере, че учението е на първо място, но той я преследваше, докато накрая тя се предаде, мислейки, че това е любов. Вместо обаче да се ожени за нея, след като му съобщи за бебето, той неохотно ѝ предложи да я задържи като своя любовница. Тя не беше от момичетата, които би представил на заможното си семейство, и освен това – каква изненада, оказа се сгоден и планираше сватбата да се състои. Мей, естествено, отхвърли предложението му, от което той, кучият му син, се почувства едновременно облекчен и шокиран. Нейното семейство от своя страна беше съкрушено от разочарование – бяха възлагали толкова надежди на нея. Но въпреки това подкрепиха нея и бебето ѝ, както и предполагаше, че ще направят.

Момичето с червената рокля изми ръцете си, избърса изцапаните си с размазана спирала бузи, след което захвърли салфетката до мивката и излезе от тоалетната. Мей сви ръце в юмруци и жълтите ѝ гумени ръкавици изскърцаха. Кошчето за отпадъци беше *точно до нея*. Мърморейки под носа си, тя се насочи към мивките, забърса плота със салфетката на момичето и я хвърли в кошчето. Хвърли бърз поглед върху мивката, плота, огледалото и идеално подредените салфетки, за да се увери, че всичко е в приемлив вид, след което отново се отправи към последната тоалетна.

Вратата към тоалетните се отвори рязко и вътре нахлу

друго момиче. Тя имаше дълга до кръста черна коса, стройно тяло, дълги крака и опасно високи токчета и много приличаше на предишното момиче. Само че роклята ѝ беше бяла. Да не би в хотела да се провеждаше някакъв конкурс за красота? И каква беше причината това момиче също да плаче?

– Госпожице, добре ли сте? – попита Мей и колебливо пристъпи към нея.

Момичето написка лицето си с вода.

– Добре съм.

Тя опря мокрите си ръце върху гранитния плот, създавайки допълнителна работа за Мей, и се вгледа в отражението си в огледалото, докато дишаше шумно.

– Мислех си, че тя ще избере мен. Бях толкова сигурна. Защо ще задава такъв въпрос, ако не иска да получи такъв отговор? Подла жена.

Мей отмести поглед от новите капки вода върху плота и се съсредоточи върху изражението на момичето.

– Каква жена? За какво да ви избере?

Момичето погледна пренебрежително хотелската униформа на Мей и извъртя очи.

– Не би могла да схванеш.

Гърбът на Мей изтръпна, а кожата ѝ почервения от смущение. Не за първи път някой ѝ хвърляше такива погледи и ѝ говореше с такъв тон. Знаеше какво има предвид. Преди обаче да измисли подобаващ отговор, момичето изчезна. И явно тя също беше забравила възпитанието си от своя дядо и останалите си предци, защото на плота отново имаше оставена смачкана салфетка.

Мей затропа към мивката, забърса капките вода, оставени от момичето, и хвърли салфетката в кошчето. Или поне се опита. Не успя да уцели и салфетката падна на пода. Пухтейки от негодувание, тя отиде да я вземе.

Точно в момента, в който хвана салфетката с покритите си с гумени ръкавици пръсти, вратата отново се отвори рязко. Тя вдигна поглед. Ако вътре влезеше още едно разглезено и разплакано момиче, тя щеше да се махне от тук и да отиде да чисти тоалетните от другата страна на хотела.

Само че този път не беше момиче. Към къта за почивка в другия край на помещението с тихи стъпки се отправи

възрастна жена с уморено изражение. Тя седна върху едно от канапетата с кадифена тапицерия. На Мей ѝ беше достатъчен един поглед, за да разбере, че дамата е *киеу*¹, родена във Виетнам. Издаваше я съчетание от няколко неща: оригиналната ѝ огромна дамска чанта „Луи Вюитон“, скъпите ѝ дрехи и краката ѝ. Със своя перфектен педикюр и липса на загрубяла кожа, обутите ѝ в сандали крака издаваха, че техният собственик е виетнамка, която живее в чужбина. Тези хора обикновено даваха *наистина* добри бакшиши за всичко. Те на практика бяха златна мина. Може би днес Мей щеше да извади късмет.

Тя хвърли салфетката в кошчето и се приближи към жената.

– Госпожо, желаете ли да ви донеса нещо?

Дамата я отпрати с махване с ръка.

– Ако имате нужда от нещо, само ми кажете. Желая ви приятен престой тук. Тази тоалетна е доста приятна.

Тя потрепери и ѝ се прииска да не беше изричала последните думи, след което се върна към тоалетните. Нямаше представа защо бяха направили кът за почивка тук. Да, помещението беше приятно, но защо изобщо някой би избрал да си почива там, където ще чува звуците от посетителите на тоалетните?

Довърши работата си, постави кофата с почистващи препарати на пода до мивките и хвърли последен поглед върху тоалетните. Една от салфетките за ръце се беше подала, затова я извади, сгъна я отново и я постави върху купчината с останалите салфетки. След това намести кутията. Готово. Вече всичко беше в приемлив вид.

Наведе се да вземе кофата си, но преди да склочи пръсти около дръжката ѝ, дамата каза:

– Защо постави кутията със салфетки по този начин?

Мей се изправи, погледна към кутията, след което насочи глава към дамата.

– Защото хотелът го изисква, госпожо.

Лицето на дамата придоби замислено изражение и след секунда тя подкани Мей с жест да се приближи към нея и потупа мястото до себе си на канапетото.

¹ Кіеу (виет.) – чужденец, чужденка. – Б. пр.

– Ела при мен за минута да поговорим. Можеш да ме наричаш Коу¹ Нга.

Мей се усмихна учудено, но се подчини и седна до дамата, като се стараеше да придържа гърба си изправен, ръцете скръстени, а коленете събрани, като образец на невинността. Баба ѝ щеше да се гордее с нея, ако можеше да я види.

Пронизителните очи на жената я огледаха преценяващо по същия начин, по който Мей по-рано изучаваше плота на мивките, при което Мей приближи стъпалата си едно до друго, изпитвайки неудобство, и отпрати най-хубавата си усмивка към дамата.

След като прочете табелата с името ѝ, тя каза:

– И така, твоето име е Тран Нгауп Мей.

– Да, госпожо.

– И чистиш тоалетните тук? С какво друго се занимаваш?

Усмивката на Мей за малко да изчезне, но тя я задържа с усилие.

– Почиствам също и стаите за гости, което означава отново почистване на тоалетните, както и смяна на спалното бельо, оправяне на леглата и почистване с прахосмукачка. Такива неща.

Това не беше работата, за която си беше мечтала в детството, но заплащането беше прилично и тя се стараеше да я върши добре.

– А, ето какво било, ти си от смесен произход – отбеляза дамата, наведе се напред, хвана Мей за брадичката и повдигна лицето ѝ нагоре. – Очите ти са *зелени*.

Мей задържа дъха си и се опита да прецени мнението на дамата по този въпрос. Понякога това беше предимство. В повечето случаи обаче беше точно обратното. Смесеният произход беше много по-голямо предимство, когато разполагаш с пари.

Дамата се намръщи.

– Но как така? Тук не са се навъртали американски войници от времето на войната.

Мей повдигна рамене.

– Майка ми казва, че е бил бизнесмен. Не го познавам.

Според историята, разказана от майка ѝ, тя била негова камериерка, както и нещо повече в допълнение, а връзката им

¹ Сô (виет.) – обръщение към възрастна жена. – Б. пр.

приключила, след като завършил проекта си и напуснал страната. Едва след това майка ѝ разбрала, че е бременна, и в онзи момент вече било прекалено късно. Не знаела как да го открие. Нямала друг избор, освен да се върне в родното си място и да заживее със семейството си. Мей винаги си бе мислила, че ще постигне нещо повече от майка си, но беше успяла да тръгне точно по нейните стъпки.

Жената кимна и я стисна веднъж за ръката.

– Отскоро ли живееш тук, в града? Не приличаш на човек от района.

Мей отклони поглед и усмивката ѝ се стопи. Беше израснала в семейство, което разполагаше с много малко пари, но едва когато дойде в големия град, осъзна колко бедна беше наистина.

– Преместихме се преди няколко месеца, защото ме наеха на работа тук. Толкова ли си личи?

Жената погали Мей по бузата с необичайна нежност.

– У теб има още от онази наивност, присъща за момичетата от провинцията. Откъде си?

– От едно село, близо до Мей То, до реката.

Лицето на жената се разтегна в широка усмивка.

– Знаех си, че нещо в теб ми харесва. Мястото прави човека. Израснала съм там. Името на ресторанта ми е „Нудъли от Мей То“. Това е един много добър ресторант в Калифорния. Споменават го дори по телевизията и в списания. Предполагам обаче, че тук няма как да си чувала за него.

Дамата въздъхна тихо, след което очите ѝ се проясниха и попита:

– На колко години си?

– На двайсет и три.

– Изглеждаш по-млада – каза Коу Нга през смях. – Но това е добра възраст.

Добра възраст за какво? Но Мей не изрече въпроса си. Със или без бакшиш, вече беше готова да приключи този разговор. Може би, ако беше истинско градско момиче, вече щеше да си е тръгнала. Тоалетните нямаше да се почистят сами.

– Мислила ли си някога да отидеш в Америка? – попита Коу Нга.

Мей поклати глава отрицателно, макар че това беше лъжа.

Когато беше дете, често си фантазираше, че живее на място, където тя не се отличава толкова от другите, и дори среща зеленоокия си баща. Но между Виетнам и Америка имаше много повече от океан и колкото повече порастваше, толкова по-голямо ѝ се струваше разстоянието.

– Омъжена ли си? – попита я дамата. – Имаш ли си приятел?

– Не, нямам съпруг, нито приятел.

Тя приглади крака с ръце и ги спря върху коленете си. Какво искаше тази жена? Беше чувала ужасяващи истории за различни непознати. Да не би тази симпатична жена да се опитваше да я примами и да я продаде като проститутка в Калифорния?

– Не ме гледай с този тревожен поглед. Намеренията ми са добри. Ето, нека ти покажа нещо.

Дамата започна да рови в гигантската си чанта „Луи Вюитон“, докато накрая не откри една бежова папка. След това извади една снимка от там и я подаде на Мей.

– Това е най-малкият ми син, казва се Диеп Кай. Красив е, нали?

Мей нямаше желание да гледа снимката – изобщо не я беше грижа за този непознат мъж, който живееше в рая в Калифорния, но реши да угоди на жената. Щеше да погледне снимката и да издаде звуците на възхита, които се очакват от нея. Щеше да каже на Коу Нга, че синът ѝ прилича на филмова звезда, след което щеше да си намери извинение да си тръгне.

Когато погледна снимката обаче, тялото ѝ замръзна, точно като небето миг преди буря.

Той *наистина* приличаше на филмова звезда – беше красив, със секси разрошена коса и мъжествени правилни черти. Най-очарователното у него обаче беше тихата напрегнатост, която лицето му излъчваше. По устните му имаше лек намек за усмивка, а погледът му беше насочен към нещо встрани. Тя се улови, че навежда глава към снимката. Ако беше актьор, той би грабвал всички роли на надменен и опасен герой, като например бодигард или кунгфу боец. Караше я да се зачуди за какво ли си мислеше толкова напрегнато? Каква беше историята му? Защо не се усмихваше наистина?

– А, виждам, че Мей го одобрява. Казах ти, че е привлекателен – отбеляза Коу Нга с многозначителна усмивка.

Мей премигна, сякаш излизаше от унес, и върна снимката на дамата.

– Да, така е.

Някой ден той щеше да направи някоя късметлика още по-щастлива и щяха да заживеят честито до края на дните си. Надяваше се поне веднъж да преживеят хранително отравяне. Разбира се, не от типа отравяния, които са животозастрашаващи. Просто нещо, което да им причини неудобство, или по-добре – *голямо* неудобство. И да е леко болезнено. Както и смущаващо.

– Освен това е умен и талантлив. Завършил е магистратура. Мей се насили да се усмихне.

– Това е страхотно. Бих била много горда със син като него.

Майка ѝ, от друга страна, имаше дъщеря, която беше чистачка на тоалетни. Тя отпъди чувството на горчивина и си напомни да държи главата си сведена и да гледа себе си. Завистта нямаше да ѝ донесе нищо друго, освен нещастие. Все пак му пожела още случаи на хранително отравяне. Трябваше да има поне някаква справедливост в този свят.

– Много съм горда с него – каза Коу Нга. – Именно заради това съм тук всъщност. За да му намеря съпруга.

– О – изрече Мей и се намръщи. – Не знаех, че и американците го правят.

Това ѝ се струваше ужасно старомодно.

– Не го правят и Кай би се ядосал, ако разбере. Но трябва да направя нещо. По-големият му брат има прекалено голям успех с жените – за него не се притеснявам, но Кай е на двацет и шест и все още не е имал дори приятелка. Организирам му срещи, но той не отива. Ако му се обади някое момиче, ѝ затваря телефона. Това лято предстоят три сватби в семейството ни, цели *три*, но нито една от тях не е неговата. И тъй като той не може да си намери съпруга сам, реших да свърша тази работа вместо него. Днес цял ден интервюирам кандидатки. Нито една от тях не отговори на очакванията ми.

Мей отвори уста от учудване.

– Всички разплакани момичета...

Коу Нга махна пренебрежително с ръка при коментара ѝ.

– Плачат, защото се срамуват от себе си. Ще се оправят.

Исках да зная дали са сериозни в намеренията си да се омъжат за сина ми. Но нито една от тях не беше.

– Всички те изглеждаха доста сериозни.

Едно беше сигурно – никоя от тях не се преструваше, че плаче в тоалетната.

– Ами ти? – попита Коу Нга и отново я фиксира с преценяващия си поглед.

– Какво аз?

– Би ли искала да се омъжиш за моя син Кай?

Мей погледна дали зад нея няма някой, преди да постави пръст на гърдите си.

– Аз?

Коу Нга кимна.

– Да, точно ти. Ти привлече вниманието ми.

Очите ѝ се ококориха. *Как така?*

Сякаш прочела мислите на Мей, Коу Нга добави:

– Ти си добро и трудолюбиво момиче и си красива по не-обичаен начин. Мисля, че бих могла да ти поверя моя Кай.

Мей не беше способна да направи нищо, освен да я гледа изумено. Да не би изпаренията от почистващите препарати да са увредили мозъка ѝ?

– Искате да се омъжа за вашия син? Но ние дори не се познаваме. *Вие* може и да ме харесвате... – Тя поклати глава, все още неспособна да асимилира чутото. Все пак се прехранваше с *почистване на тоалетни*. – Но синът ви вероятно няма да ме хареса. Струва ми се, че е претенциозен, а аз не съм...

– О, не, не – прекъсна я Коу Нга. – Не е претенциозен. *Срамешлив* е. И твърдоглав. Мисли си, че не желае да има собствено семейство. Има нужда от момиче, което е по-упорито от него. Ще трябва да го накараш да си промени мнението.

– Как бих могла...

– О, знаеш как. Като се обличаш хубаво, грижиш се за него, готвиш му любимите ястия, правиш нещата, които харесва...

Мей не успя да потисне гримасата си и Коу Нга я изненада, като се разсмя.

– *Именно* затова те харесвам. Не можеш да се преструваш. Какво мислиш? Бих ти подарила едно лято в Америка, за да разберем дали ще си допаднете. Ако нещата не се получат, няма проблем, просто се връщаш тук. Ако не друго, ще при-

състваш на всички сватби на роднините ми, ще хапнеш хубава храна и ще се забавляваш. Как ти се струва?

– Тъъ... аз...

Не знаеше какво да каже. Умът ѝ не го побираше.

– А, има и още нещо. – Погледът на Коу Нга отново стана преценяващ и тя направи дълга пауза, преди да продължи. – Той не желае деца. Само че аз искам да имам внуци на всяка цена. Ако успееш да забременееш от него, зная, че той ще постъпи правилно и ще се ожени за теб, независимо дали се разбирате, или не. Освен това ще ти дам пари. Двайсет хиляди щатски долара. Би ли го направила заради мен?

Мей почувства, че се задушава, и кожата ѝ се вледени. Коу Нга искаше от нея да забременее без знанието на сина ѝ и да го принуди да се ожени за нея. Заля я чувство на разочарование и безполезност. За момент си беше помислила, че тази жена вижда нещо специално в нея, а се оказа, че Коу Нга я е преценила въз основа на онова, което не зависеше от нея, също като онези момичета, облечени в оскъдни рокли.

– Всички останали момичета са отказали, нали? Мислили сте, че ще кажа „да“, само защото...

Тя не довърши изречението и посочи своята униформа с разперена ръка.

Коу Нга не отвърна нищо и погледът ѝ не трепна.

Мей се изправи от канапето, отиде да вземе кофата с почистващи препарати, отвори вратата и се спря на прага. Гледайки право напред, тя изрече:

– Отговорът ми е „не“.

Може и да не разполагаше с пари, връзки или специални умения, но въпреки това имаше право да бъде толкова твърдоглава и глупава, колкото пожелаеше. Надяваше се отказът ѝ да е жегнал жената. Без да поглежда повече назад, тя излезе.

* * *

Същата вечер след дългото едночасово вървене до дома ѝ, което ѝ се налагаше да прави по два пъти на ден, Мей влезе на пръсти в едностайното им жилище и се сгромоляса върху нейния участък от килима, на който спеше нощем. Трябваше да се приготви за лягане, но искаше първо за няколко секунди

да полежи, без да прави нищо. Просто така. Беше такъв лукс да не върши нищо.

Нещо в джоба ѝ извибрира и провали нейния момент на бездействие. Тя изпъшка мъчително и извади телефона от джоба си.

Беше непознат номер.

Обмисли варианта да не вдига, но нещо я накара да натисне бутона за отговор и да притисне телефона до ухото си.

– Ало?

– Мей, ти ли си?

Мей се замисли, като чу гласа. Звучеше ѝ леко познат, но не можеше да се сети откъде.

– Да. Кой се обажда?

– Обажда се Коу Нга. Не, моля те, не затваряй – добави бързо тя. – Взех номера ти от супервайъра на хотела. Искан да говоря с теб.

Пръстите ѝ стиснаха телефона и тя се изправи.

– Нямам какво повече да ви кажа.

– Няма да си промениш мнението?

Мей едва се въздържа да не запрати телефона в стената.

– Не.

– Това е добре – каза Коу Нга.

Мей се намръщи, свали телефона от ухото си и впери поглед в него. Какво имаше предвид под *добре*?

Сложи отново телефона до ухото си точно навреме, за да чуе думите на Коу Нга:

– Казах го, за да те изпитам. Не желая да връзваш сина ми с бебе, но трябваше да разбера що за човек си.

– Тоест искате да кажете, че...

– Това означава, че ти си тази, която искам, Мей. Ела с мен в Америка да се запознаеш със сина ми. Ще ти дам на разположение цялото лято, за да спечелиш сърцето му и да го придружаваш на сватбите на братовчедите му. Ще имаш нужда от това време. Няма да ти е лесно да го разгадаеш, но усилията ще си струват. Той е добра партия. Ако има човек, който може да го спечели, то това си ти. Стига да го искаш. Имаш ли желание да опиташ?

Главата ѝ започна да се върти.

– Не зная. Трябва да помисля.

– Тогава помисли и ми се обади. Но не се бави прекалено дълго. Трябва да ти уреди виза и самолетни билети – каза Коу Нга. – Ще очаквам обаждането ти.

След това разговорът прекъсна.

От другата страна на стаята се чу изскакване от светване на лампа, която освети тясното и претрупано пространство с мека златиста светлина. По стените бяха окачени дрехи и кухненски принадлежности, които покриваха всеки свободен квадратен сантиметър от ронещите се тухли, с изключение на мястото, заето от старата електрическа печка, малкия хладилник и миниатюрния телевизор, който използваша, за да гледат кунгфу сериали и нелегални американски филми. Центърът на помещението беше запълнен от телата на дъщеря ѝ Нгауп Ан и нейната баба, които спяха. Майка ѝ лежеше между баба ѝ и печката с ръка върху ключа за лампата. В стаята имаше пуснат вентилатор, който духаше срещу тях на най-висока степен.

– Кой беше? – прошепна майка ѝ.

– Една *киеу* от Виетнам – отвърна Мей с доза съмнение в думите си. – Иска от мен да отида в Америка и да се омъжа за сина ѝ.

Майка ѝ се надигна, подпряна на лакът, а косата ѝ се разпиля като копринен водопад върху рамото ѝ. Пускаше косата си единствено вечерно време, което я правеше да изглежда с десет години по-млада.

– Да не би да е по-възрастен от дядо ти? Или може би прилича на скункс? Какво му има?

В този момент телефонът на Мей издаде звук от получено съобщение от Коу Нга.

За да ти помогне да решиш.

Още едно иззвъняване и на екрана се появи снимка на Кай – същата, която беше видяла преди. Тя подаде телефона на майка си, без да каже нищо.

– Това ли е той? – попита майка ѝ с ококорени очи.

– Казва се Диеп Кай.

Майка ѝ задържа поглед върху снимката в продължение на цяла вечност, без да издаде и звук, като се изключи тихото ѝ дишане. Накрая ѝ подаде телефона обратно.

– Нямах избор. Трябва да го направиш.

– Но той не желае да се жени. От мен се очаква да го преследвам и да го накарам да си промени мнението. Не зная как да...

– Просто го направи. Направи каквото е необходимо. Това е Америка, Мей. Трябва да го направиш – заради дъщеря си.

Майка ѝ се протегна през слабото спящо тяло на баба ѝ и придърпа тънкото одеяло на Нгауп Ан до брадичката ѝ.

– Ако имах тази възможност, бих постъпила по същия начин заради теб. Заради бъдещето ѝ. Мястото ѝ не е тук. Освен това тя има нужда от баща.

Мей стисна зъби при спомените за детството си, които се опитваха да я залееят от най-затънтеното място на съзнанието ѝ, където ги беше запратила. Сякаш все още чуваше дюдюканията на децата и думите: „Смесено момиче с дванайсет дупки отзад“, отправени към нея, докато се прибираше вкъщи от училище. Детството ѝ беше трудно, но я беше подготвило за живота. Сега беше по-силна, по-издръжлива.

– Аз израснах без баща.

Погледът на майка ѝ стана по-твърд.

– И виж само докъде стигна.

Мей погледна момиченцето си.

– Но получих и нея.

Тя се разкайваше за връзката си с безсърдечния баща на дъщеря си, но нито за миг не съжаляваше за раждането на своето бебе. Дори и за секунда.

Отмести влажните кичури от слепоочието на дъщеря си и почувства огромната любов в сърцето си. Да гледа лицето на дъщеря си, беше, все едно да се визира в огледало, което отразява миг отпреди двайсет години. Момиченцето ѝ изглеждаше точно като нея на нейната възраст. Имаха едни и същи вежди, скули, нос и цвят на кожата. Дори формата на устните им беше еднаква. Само че Нгауп Ан беше много по-прекрасна, отколкото Мей някога е била. Би направила всичко за малкото си съкровище.

Всичко, освен да се откаже от нея.

След като бащата на Нгауп Ан се ожени, съпругата му разбра, че не може да има деца, и ѝ бяха предложили да отгледат Нгауп Ан като тяхно дете. Тогава Мей отново беше отхвър-

лила предложение, което всички очакваха да приеме. Бяха ѝ казали, че е егоистка. Неговото семейство можеше да осигури на Нгауп Ан всички *неща*, от които тя имаше нужда.

Но биха ли ѝ дали обич? Любовта беше нещо важно, а никой друг не би могъл да обича детето ѝ така, както Мей. Никой. Усещаше го със сърцето си.

Въпреки това от време на време се терзаеше, че може би не бе постъпила правилно.

– Ако не ти допадне – каза майка ѝ, – можеш да се разведеш с него, след като получиш зелена карта, и да се омъжиш за някой друг.

– Не мога да се омъжа за него само заради зелената карта.

В крайна сметка той беше човешко същество, а не купчина документи и ако той решише да се ожени за нея, то щеше да е, защото го е съблазнила и защото го е грижа за нея. Не би могла да се възползва от някого по този начин. Това би означавало, че не е по-добра стока от бащата на Нгауп Ан.

Майка ѝ кимна, сякаш беше прочела мислите, които се въртяха в главата на Мей.

– Какво ще стане, ако отидеш, но не успееш да промениш решението му?

– Ще се върна в края на лятото.

Майка ѝ издаде гърлен звук на негодувание.

– Не мога да повярвам, че е нужно да мислиш повече по въпроса. Нямах какво да губиш.

Мей се взираше в черния екран на телефона си, когато в главата ѝ проблесна една мисъл.

– Коу Нга каза, че той не желае да има семейство. А аз вече имам Нгауп Ан.

Майка ѝ извъртя очи.

– Кой ли млад мъж иска семейство? Ако те обикне, ще обикне и Нгауп Ан.

– Нещата не се случват точно така и много добре го знаеш. Повечето мъже не проявяват интерес, ако разберат, че имаш дете.

А ако все пак се интересуват от теб, то е само заради секса.

– Тогава не му казвай от самото начало. Дай му време да се влюби в теб и му кажи за това по-късно – предложи майка ѝ.

Мей поклати глава.

– Не мисля, че това е правилно.

– Ако ти каже, че те обича, но откаже да се ожени за теб, защото имаш дъщеря, ти, така или иначе, няма да го искаш. Тази жена обаче познава сина си и е *избрала* теб. Трябва да опиташ. В най-лошия случай ще прекараш едно цяло лято в Америка. Знаеш ли какъв късмет е това? Не искаш ли да видиш Америка? Къде точно живеят там?

– Каза, че живеят в Калифорния, но не мисля, че бих издържала да бъда толкова далече за толкова дълго време.

Мей погали с пръсти нежната кожа на бузата на дъщеря си. Никога не се беше случвало да отсъства от дома си за повече от ден. Ами ако Нгауп Ан си помисли, че я е изоставила?

Челото на майка ѝ се събърчи замислено, след което тя стана и започна да рови сред купчина кутии, наредени в ъгъла. Това бяха личните вещи на майка ѝ и никой нямаше право да ги отваря. Когато беше дете, Мей тършуваше из тях, когато никой не я гледаше, особено в кутията най-отдолу. Когато майка ѝ отвори точно тази кутия и започна да рови в съдържанието ѝ, сърцето на Мей започна да препуска.

– Точно от там е и баща ти. Ела тук, виж.

Майка ѝ ѝ подаде една пожълтяла снимка на мъж, който я прегръщаше през раменете. Мей беше прекарала безброй часове в съзерцание на тази снимка, притискаше я до себе си, разглеждаше я обърната наобратно, примижаваше с поглед и правеше всичко възможно, за да се увери, че очите на мъжа са зелени и той всъщност е нейният баща, но никое от тези неща не действаше. Снимката беше направена от прекалено голямо разстояние. Очите му можеха да са всякакъв цвят. Ако трябваше да бъде честна пред себе си, дори изглеждаха кафяви.

Думите на тениската му обаче можеше да се разчетат лесно. На нея ясно беше написано: *Кал Бъркли*.

– „Кал“ това ли означава? – попита тя. – Калифорния?

Майка ѝ кимна.

– Потърсих го в интернет. Това е името на известен университет. Може би като отидеш там, ще можеш да го посетиш. Може... да се опиташ да го намериш.

Сърцето на Мей подскочи толкова силно, че пръстите на ръцете ѝ изтръпнаха.

– Няма ли най-накрая да ми кажеш името му? – попита тя с изтънял глас.

Знаеше само, че се казва Фил. Това беше името, което баба ѝ шепнеше с ненавист, когато бяха насаме с нея. *Онзи Фил. Мистър Фил. Онзи Фил на майка ти.*

Устните на майка ѝ се извиха в горчива усмивка.

– Казваше, че не харесва цялото си име. И че всички се обръщали към него просто с Фил. Мисля, че фамилията му започваше с буквата „Л“.

Надеждите на Мей се разбиха на пух и прах още преди да са приели някаква форма.

– Това означава, че е невъзможно да го открия.

Майка ѝ я погледна с решително изражение.

– Няма как да разбереш, докато не опиташ. Може би, ако там използват от онези скъпи компютри, ще могат да ти направят списък. Ако положиш усилия, има някакъв шанс да успееш.

Мей се вгледа в снимката на баща си и усети как копнежът в гърдите ѝ се засилва с всяка изминала секунда. Дали живее в Калифорния? Как би реагирал, ако отвори вратата... и тя се озове пред него? Дали би я обвинил, че е дошла, за да му иска пари?

Или щеше да се зарадва на откритието, че има дъщеря, за която изобщо не е подозирал?

Тя отвори снимката на Кай на телефона си и постави двете снимки една до друга в скута си. Какво толкова е видяла Коу Нга у нея, което я е накарало да реши, че Мей е добра партия за сина ѝ? Дали синът ѝ ще забележи същото? И дали би приел дъщеря ѝ? А дали собственият ѝ баща би приел дъщеря си?

При всички положения майка ѝ беше права. Нямахме как да разбере, докато не опита. И с двете.

Мей написа съобщение на Коу Нга и натисна бутона за изпращане.

Да, искам да опитам.

– Ще го направя – обяви тя на майка си.

Опита се гласът ѝ да звучи уверено, но вътрешно трепереше. На какво се съгласи току-що?

– Знаех си, че ще постъпиш така, и се радвам, че го реши. Нгауп Ан ще бъде в добри ръце, докато те няма. А сега предлагам да си лягаме. Все пак утре отново си на работа.

Лампата изгасна. Но след като в стаята стана тъмно, майка ѝ каза:

– Предполагам, ти е ясно, че след като разполагаш само с едно лято, нямаш време да действаш по обичайния начин. Трябва да направиш всичко възможно, за да успееш, дори ако не си сигурна, че искаш този мъж. Стига да не е лош човек, любовта може да дойде с времето. И запомни, мъжете не отиват при добрите момичета. Трябва да си от лошите, Мей.

Мей преглътна. Разбираше много добре какво има предвид майка ѝ под „лоша“ и се изненада от смелостта ѝ да го каже в присъствието на баба ѝ в стаята.